

Стояло спекотне літо. Дуже спекотне. Господар сидів у своєму човні й ловив рибу. Корови дрімали на луці у затінку. Всі, окрім Мами Му. Вона бродила озером, зануривши голову під воду. Так, що стриміли тільки вуха й роги.

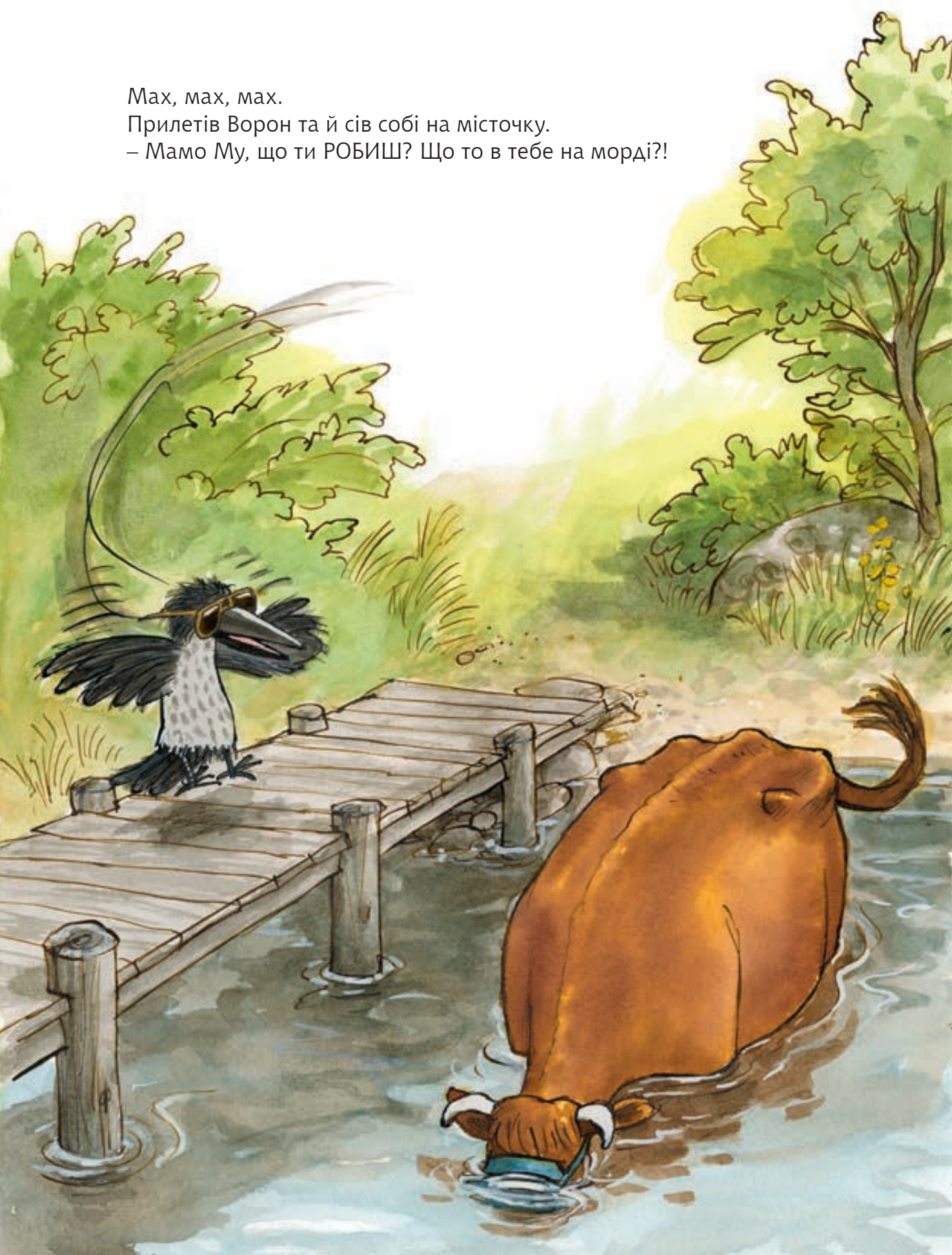

Мах, мах, мах.

Прилетів Ворон та й сів собі на місточку.

– Мамо Му, що ти РОБИШ? Що то в тебе на морді?!

– Привіт, Вороне! Це окуляри для їзди на велосипеді. В них добре видно під водою. Там усе таке гарне! Можна спілкуватися з рибами!

– Спілкуватися з рибами? Хай йому грець! Ти з глузду з'їхала! Де ти взяла ті окуляри? – спитав Ворон.

– У них плавав Малий. Я їх у нього позичила, – відповіла Мама Му.

– Тобто ПОЦУПИЛА?

– Та ні, Вороне, кажу ж тобі – позичила. Ти теж можеш позичити. Хоч у тебе є сонцезахисні окуляри!

– Атож. Сьогодні ТАК сонячно, що можна осліпнути. А що це он там? – спитав Ворон, тицяючи крилом убік.

